DYREKTYWA 1999/44/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 25 maja 1999 r.

w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji[1],

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego[2],

działając zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu w świetle tekstu jednolitego zatwierdzonego przez komitet pojednawczy w dniu 18 maja 1999 r.[3],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) art. 153 ust. 1 i 3 Traktatu stanowi, iż Wspólnota powinna przyczyniać się osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumentów poprzez środki, które podejmuje na podstawie jego art. 95;

(2) rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, na którym zagwarantowany jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału; swobodny przepływ towarów dotyczy nie tylko transakcji zawieranych przez osoby działające w ramach zawodowych, ale także transakcji prywatnych jednostek; oznacza to, iż konsumenci zamieszkali w jednym Państwie Członkowskim powinni mieć swobodę nabywania towarów na terytorium innego Państwa Członkowskiego na podstawie jednolitego minimalnego zestawu uczciwych reguł obowiązujących w sprzedaży towarów konsumpcyjnych;

(3) prawa Państw Członkowskich dotyczące sprzedaży towarów konsumpcyjnych są w pewnym stopniu rozbieżne, w wyniku czego krajowe rynki towarów konsumpcyjnych różnią się od siebie i konkurencja między sprzedawcami może zostać zakłócona;

(4) konsumenci, którzy są chętni do skorzystania z szerokiego rynku poprzez zakup towarów w Państwach Członkowskich innych niż państwo ich zamieszkania odgrywają podstawową rolę we wprowadzaniu rynku wewnętrznego; należy zapobiegać sztucznej rekonstrukcji granic i zaszufladkowaniu rynków; możliwości dostępne dla konsumentów zostały bardzo poszerzone przez nowe technologie łączności, które

---

[1] Dz.U. C 307 z 16.10.1996 oraz Dz.U. C 148 z 14.5.1998, str. 12.

[2] Dz.U. C 66 z 3.3.1997, str. 5.

[3] Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 1998 r. (Dz.U. C 104 z 6.4.1998, str. 30), Wspólne Stanowisko Rady z dnia 24 września 1998 r. (Dz.U. C 333 z 30.10.1998, str. 46) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 1998 r. (Dz.U. C 98 z 9.4.1999, str. 226). Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 1999 r. Decyzja Rady z dnia 17 maja 1999 r.

pozwalają na szybki dostęp do systemów dystrybucji w innych Państwach Członkowskich lub w państwach trzecich; z braku minimalnej harmonizacji zasad, regulujących sprzedaż towarów konsumpcyjnych, rozwój sprzedaży towarów za pośrednictwem środków nowych technologii łączności na odległość, może napotkać przeszkody;

(5) stworzenie wspólnych minimalnych zasad prawa konsumenckiego, obowiązującego niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie nabywane są towary, wzmocni zaufanie konsumenta i umożliwi konsumentom zwiększenie korzyści z rynku wewnętrznego;

(6) główne trudności napotykane przez konsumentów i stanowiące główne źródło sporów ze sprzedawcami dotyczą braku zgodności towarów z umową; dlatego stosowne jest zbliżenie ustawodawstwa krajowego, któremu podlega w tym względzie sprzedaż towarów konsumpcyjnych, jednakże bez naruszania przepisów i zasad prawa krajowego odnoszących się do odpowiedzialności kontraktowej i deliktowej;

(7) towary muszą, przede wszystkim, odpowiadać umownej specyfikacji; zasadę zgodności z umową można uznać za wspólną dla różnych krajowych tradycji prawnych; w niektórych krajowych tradycjach prawnych nie jest możliwe poleganie jedynie na tej zasadzie dla zapewnienia minimalnego poziomu ochrony dla konsumentów; w ramach takich tradycji prawnych, w szczególności dodatkowe przepisy krajowe mogłyby być użyteczne dla zapewnienia, iż konsument jest chroniony w przypadkach, gdy strony nie uzgodniły szczególnych warunków umownych lub gdy strony zawarły warunki umowy lub porozumienia, które bezpośrednio bądź pośrednio uchylają lub ograniczają prawa konsumenta i które, w zakresie, w jakim te prawa wynikają z niniejszej dyrektywy, nie są dla konsumenta wiążące;

(8) w celu ułatwienia stosowania zasady zgodności z umową, użytecznym jest wprowadzenie wzruszalnego domniemania zgodności z umową obejmującego najpowszechniejsze sytuacje; domniemanie to nie ogranicza zasady swobody umowy; ponadto w braku szczególnych warunków umownych, a także w przypadku, gdy zastosowanie ma klauzula minimalnej ochrony, elementy wspomniane w tym domniemaniu mogą być użyte do ustalenia braku zgodności towarów objętych umową; jakość i wykonanie, których racjonalnie mogą spodziewać się konsumenci zależeć będą, między innymi, od tego czy towary są nowe, czy też używane; elementy przyjęte w domniemaniu kumulują się; jeśli okoliczności przypadku sprawią, że jeden z elementów będzie w sposób oczywisty nieprawidłowy, tym niemniej pozostałe elementy domniemania będą nadal miały zastosowanie;

(9) sprzedawca powinien bezpośrednio odpowiedzialny przed konsumentem za zgodność towarów z umową; jest to tradycyjne rozwiązanie zawarte w porządku prawnym Państw Członkowskich; jednakże sprzedawca powinien mieć swobodę, zagwarantowaną w prawie krajowym, do podjęcia kroków przeciwko producentowi, poprzedniemu sprzedawcy w tym samym łańcuchu umownym lub przeciwko każdemu innemu pośrednikowi, o ile nie zrzeknie się takich uprawnień; niniejsza dyrektywa nie narusza zasady swobody umowy między sprzedawcą, a producentem, poprzednim sprzedawcą czy jakimkolwiek innym pośrednikiem; zasady regulujące przeciwko komu i jakie kroki mogą być podjęte przez sprzedawcę będą ustalone w prawie krajowym;

(10) w przypadku braku zgodności towaru z umową, konsumenci powinni być uprawnieni

do uzyskania bezpłatnie przywrócenia zgodności towaru z umową, wybierając naprawę lub zastąpienie lub, jeśli to nie wystarczy, do obniżenia ceny lub wymówienie umowy;

(11) po pierwsze, konsument może żądać od sprzedawcy naprawy towaru lub jego wymiany, chyba, że te sposoby naprawienia szkody byłyby niemożliwe lub nieproporcjonalne; to, czy sposób naprawienia szkody jest nieproporcjonalny, powinno być ustalone obiektywnie; sposób naprawienia szkody byłby nieproporcjonalny, gdyby jego zastosowanie, w porównaniu z innym środkiem, wiązało się z nadmiernymi kosztami; w celu ustalenia, czy koszty są nadmierne, koszty jednego ze sposobów naprawienia szkody powinny być znacząco wyższe niż koszty innego naprawienia szkody;

(12) w przypadkach braku zgodności sprzedawca zawsze może zaoferować konsumentowi, w drodze ugody, jakikolwiek dostępny sposób naprawienia szkody; sprawą konsumenta jest decyzja, czy przyjąć, czy odrzucić tę propozycję;

(13) w celu umożliwienia konsumentom korzystania z wewnętrznego rynku i kupowania towarów konsumpcyjnych w innym Państwie Członkowskim, powinno się zalecić, aby w interesie konsumentów producenci towarów konsumpcyjnych, które są wprowadzane do obrotu w kilku Państwach Członkowskich, załączali do produktu wykaz z przynajmniej jednym adresem kontaktowym w każdym Państwie Członkowskim gdzie produkt jest oferowany;

(14) odniesienie do terminu dostawy nie zakłada, iż Państwa Członkowskie będą musiały zmienić ich zasady dotyczące przejścia ryzyka;

(15) państwa Członkowskie mogą postanowić, że każdy zwrot dla konsumenta może być pomniejszony w celu uwzględnienia użytku, jaki czynił z towaru od czasu jego dostawy; szczegółowe regulacje, według których umowa może być unieważniona mogą być ustanowione w prawie krajowym;

(16) specyficzny charakter towarów używanych uniemożliwia ogólnie ich wymianę; zatem prawo konsumenta do zastąpienia towaru dla tych towarów nie jest dostępne; dla takich towarów Państwa Członkowskie mogą umożliwić stronom uzgodnienie krótszego okresu odpowiedzialności;

(17) właściwe jest ograniczenie w czasie okresu, w ciągu którego sprzedawca jest odpowiedzialny za wszelki brak zgodności, który istnieje w terminie dostawy towaru; Państwa Członkowskie mogą również zapewnić ograniczenie okresu, w ciągu którego konsumenci mogą egzekwować swoje prawa, pod warunkiem, że taki okres nie wygaśnie przez upływem dwóch lat od daty dostawy; tam, gdzie w ustawodawstwie krajowym czas, w którym rozpoczyna się bieg okresu przedawnienia nie jest datą dostawy towaru, łączny czas trwania tego okresu zapewniony przez prawo krajowe nie może być krótszy niż dwa lata od daty dostawy;

(18) Państwa Członkowskie mogą ustalić zawieszenie lub przerwanie okresu, w ciągu którego brak zgodności musi się uwidocznić i okresu przedawnienia, tam, gdzie to ma zastosowanie i zgodne jest z prawem krajowym, w przypadku naprawy, zastąpienia lub negocjacji między sprzedawcą a konsumentem z myślą o polubownej ugodzie;

(19) Państwa Członkowskie powinny móc ustalić okres, w ciągu którego konsument musi

poinformować sprzedawcę o każdym braku zgodności; Państwa Członkowskie mogą zapewnić wyższy poziom ochrony konsumenta nie wprowadzając takiego obowiązku; w każdym przypadku konsumenci w całej Wspólnocie powinni mieć co najmniej dwa miesiące na poinformowanie sprzedawcy, że taki brak zgodności występuje;

(20) Państwa Członkowskie powinny czuwać nad tym, aby takie okresy nie stawiały w niekorzystnej sytuacji konsumentów kupujących poza granicami; wszystkie Państwa Członkowskie powinny powiadomić Komisję o korzystaniu z tego przepisu; Komisja powinna monitorować skutki zróżnicowanych zastosowań tego przepisu dla konsumentów i dla rynku wewnętrznego; informacja o sposobie zastosowania tego przepisu przez Państwo Członkowskie powinna być dostępna dla innych Państw Członkowskich, konsumentów i organizacji konsumenckich na obszarze Wspólnoty; podsumowanie sytuacji we wszystkich Państwach Członkowskich powinno, zatem być opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*;

(21) dla niektórych kategorii towarów powszechną dla sprzedawców i producentów praktyką jest oferowanie gwarancji na towary obejmującej wszystkie wady, które uwidocznią się w określonym czasie; taka praktyka może pobudzać konkurencję; jako, że takie gwarancje są uzasadnionym narzędziem obrotu, nie powinny one wprowadzać konsumentów w błąd; aby zapewnić, że konsumenci nie są wprowadzani w błąd, gwarancje powinny zawierać niektóre informacje, łącznie z oświadczeniem, iż gwarancja nie narusza praw konsumenta;

(22) strony nie mogą, za obopólną zgodą, ograniczyć bądź uchylić praw przyznanych konsumentowi, gdyż w przeciwnym razie udzielona ochrona prawna zostałaby udaremniona; ta zasada winna stosować się również do klauzul, które sugerują, iż konsument miał świadomość wszelkich braków zgodności towarów konsumpcyjnych istniejących w czasie zawierania umowy; ochrona gwarantowana konsumentom niniejszą dyrektywą nie powinna być ograniczona na podstawie tego, iż prawo państwa trzeciego zostało wybrane jako mające zastosowanie w umowie;

(23) ustawodawstwo i orzecznictwo w tej dziedzinie w różnych Państwach Członkowskich wskazują, że wzrasta troska o zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów; w świetle tej tendencji i doświadczenia nabytego przy wprowadzaniu w życie niniejszej dyrektywy, koniecznym może okazać się rozważenie dalej idącej harmonizacji, szczególnie poprzez wprowadzenie bezpośredniej odpowiedzialności producenta za wady, za które on ponosi odpowiedzialność;

(24) Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość przyjęcia lub utrzymania w mocy surowszych przepisów w obszarze objętym niniejsza dyrektywą dla zapewnienia nawet wyższego poziomu ochrony konsumentów;

(25) zgodnie z zaleceniem Komisji z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zasad mających zastosowanie do organów odpowiedzialnych za poza sądowe ugody sporów konsumenckich[4], Państwa Członkowskie mogą powołać organy, które zapewnią bezstronne i skuteczne załatwianie skarg w kontekście krajowym i transgranicznym, i których konsumenci mogą korzystać w celu z mediacji;

(26) jest właściwe, w celu ochrony zbiorowych interesów konsumentów, dodanie niniejszej

[4] Dz.U. L 115 z 14.4.1998, str. 31.

dyrektywy do wykazu dyrektyw zawartego w Załączniku do dyrektywy 98/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zakres i definicje

1. Celem niniejszej dyrektywy jest zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji, w celu zapewnienia jednolitego minimalnego poziomu ochrony konsumentów w kontekście rynku wewnętrznego.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

a) *konsument* oznacza każdą osobę fizyczną, która w umowach objętych niniejszą dyrektywą działa w celach niezwiązanych z handlem, przedsiębiorstwem lub zawodem;

b) *towary konsumpcyjne*: oznaczają wszystkie materialne rzeczy ruchome, z wyjątkiem:

- towarów sprzedawanych w drodze egzekucji lub w inny sposób przez władze sądowe,

- wody i gazu, gdy nie są wystawione na sprzedaż w ograniczonej objętości lub w ustalonej ilości,

- elektryczności;

c) *sprzedawca*: oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która na podstawie umowy sprzedaje towary konsumpcyjne w ramach swojej działalności handlowej, przedsiębiorstwa lub zawodowej;

d) *producent*: oznacza wytwórcę towarów konsumpcyjnych, importera towarów konsumpcyjnych na terytorium Wspólnoty lub każda osobę określającą siebie jako producenta poprzez umieszczenie swojej nazwy, znaku towarowego lub innego znaku wyróżniającego na towarach konsumpcyjnych;

e) *gwarancja*: oznacza każde zobowiązanie sprzedawcy lub producenta wobec konsumenta, podjęte bez dodatkowej opłaty, aby zwrócić zapłaconą cenę lub wymienić, naprawić czy potraktować w inny sposób towary konsumpcyjne jeśli nie spełniają one specyfikacji określonej w oświadczeniu gwarancyjnym lub odpowiedniej reklamie;

f) *naprawa*: oznacza, w przypadku braku zgodności, doprowadzenie towarów konsumpcyjnych do stanu zgodności z umową sprzedaży.

3. Państwa Członkowskie mogą ustalić, że wyrażenie „towary konsumpcyjne” nie dotyczy towarów używanych, sprzedawanych na publicznych aukcjach, gdzie konsumenci mają możliwość osobistego uczestniczenia w sprzedaży.

4. Umowy na dostawę towarów konsumpcyjnych, które mają być wytworzone czy wyprodukowane, do celów niniejszej dyrektywy uważane będą za umowę sprzedaży.

Artykuł 2

Zgodność z umową

1. Sprzedawca musi dostarczyć konsumentowi towary, które są zgodne z umową sprzedaży.

2. Domniemywa się, że towary konsumpcyjne są zgodne z umową, jeżeli:

a) odpowiadają opisowi podanemu przez sprzedawcę i mają właściwości towarów, które sprzedawca przedstawił konsumentowi jako próbkę lub wzór;

b) nadają się do jakichkolwiek szczególnych celów, do których potrzebne są konsumentowi, a o których zawiadomił on sprzedawcę w czasie zawierania umowy i które sprzedawca zaakceptował;

c) nadają się do celów, do których towary tego samego rodzaju są normalnie stosowane;

d) wykazują jakość i wykonanie, które są normalne dla towarów tego samego rodzaju i jakich konsument może racjonalnie oczekiwać, charakter towarów i biorąc pod uwagę wszelkie oświadczenia publiczne na temat szczególnych właściwości towarów, jakie wygłosił na ich temat sprzedawca, producent lub ich przedstawiciel, w szczególności w reklamie lub na etykiecie;

3. Do celów niniejszego artykułu uważa się, że brak zgodności nie występuje, gdy w momencie zawierania umowy konsument był świadomy, lub racjonalnie rzecz biorąc nie mógł być nieświadomy istnienia tego braku, albo, gdy brak zgodności wynika z materiałów dostarczonych przez konsumenta.

4. Sprzedawca nie będzie związany publicznymi oświadczeniami określonymi w ust. 2 lit. d), jeżeli:

- udowodni, że nie był i racjonalnie rzecz biorąc, nie mógł być świadomy takich oświadczeń,

- udowodni, że w momencie zawierania umowy oświadczenie zostało skorygowane, lub

- udowodni, że oświadczenie nie mogło mieć wpływu na decyzję zakupu towarów konsumpcyjnych.

5. Wszelki brak zgodności wynikający z nieprawidłowego montażu towarów konsumpcyjnych uznawany będzie za równoznaczny z brakiem zgodności towarów, jeżeli montaż stanowi część umowy sprzedaży towarów i towary były montowane przez sprzedawcę lub na jego odpowiedzialność. Ma to zastosowanie także, gdy produkt, przeznaczony do montażu przez konsumenta jest montowany przez konsumenta, a nieprawidłowy montaż wynika z niedociągnięcia w instrukcji montażu.

Artykuł 3

Prawa konsumenta

1. Sprzedawca odpowiada przed konsumentem za każdy brak zgodności, który istnieje w momencie dostawy towarów.

2. W przypadku braku zgodności, konsument jest upoważniony do wolnego od opłat przywrócenia zgodności poprzez naprawę lub zastąpienie, zgodnie z ust. 3, lub do uzyskania stosownej obniżki ceny lub do unieważnienia umowy w odniesieniu do tych towarów, zgodnie z ust. 5 i 6.

3. Po pierwsze, konsument może żądać, aby sprzedawca naprawił towary albo może żądać od sprzedawcy ich zastąpienia, w obu przypadkach jest to wolne od opłat, chyba, że byłoby to niemożliwe lub nieproporcjonalne.

Sposób naprawienia szkody uznaje się za nieproporcjonalny, jeśli nakłada on na sprzedawcę koszty, które w porównaniu z alternatywnym sposobem naprawienia szkody są nadmiernie wysokie, biorąc pod uwagę:

- wartość, jaką miałyby towary gdyby nie występował brak zgodności,

- znaczenie braku zgodności, oraz

- czy alternatywny sposób naprawienia szkody może zostać dokonany bez istotnych niedogodności dla konsumenta.

Każda naprawa lub zastąpienie powinna być dokonana w rozsądnym czasie i bez istotnej niedogodności dla konsumenta, z uwzględnieniem charakteru towarów i celów, dla których konsument ich potrzebuje.

4. Sformułowanie „wolny od opłat” w ust. 2 i 3 odnosi się do niezbędnych kosztów związanych z przywróceniem towarom zgodności, w szczególności do kosztów wysyłki, robocizny i materiałów.

5. Konsument może domagać się stosownej obniżki ceny lub unieważnienia umowy:

- jeżeli konsumentowi nie przysługuje ani naprawa, ani zastąpienie, lub

- jeżeli sprzedawca nie dokonał naprawienia szkody w rozsądnym czasie, lub

- jeżeli sprzedawca nie dokonał naprawienia szkody bez istotnych niedogodności dla konsumenta.

6. Konsument nie ma prawa do unieważnienia umowy, jeżeli brak zgodności ma nikłe znaczenie.

Artykuł 4

Prawo regresu

W przypadku, gdy sprzedawca końcowy odpowiada przed konsumentem za brak zgodności wynikający z działania bądź zaniechania producenta, poprzedniego sprzedawcy w tym samym łańcuchu umów lub każdego innego pośrednika, sprzedawca końcowy ma prawo dochodzić naprawienia szkód od osoby lub osób odpowiedzialnych w łańcuchu umownym. Osoba lub osoby odpowiedzialne, od których sprzedawca końcowy może dochodzić naprawienia szkód wraz z istotnymi działaniami i warunkami ich egzekucji zostaną ustalone w prawie krajowym.

Artykuł 5

Terminy

1. Sprzedawca ponosi odpowiedzialność na mocy art. 3, gdy brak zgodności uwidoczni się w ciągu 2 lat od daty dostawy towarów. Jeżeli w ustawodawstwie krajowym prawa ustanowione w art. 3 ust. 2 podlegają okresowi przedawnienia, to okres ten nie powinien wygasnąć przez upływem dwóch lat od daty dostawy.

2. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że w celu skorzystania ze swoich uprawnień konsument musi powiadomić sprzedawcę o braku zgodności w okresie dwóch miesięcy od daty, kiedy odkrył taki brak zgodności.

Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o korzystaniu przez nie z niniejszego ustępu. Komisja monitoruje skutki istnienia tej opcji dla Państw Członkowskich dla konsumentów i dla rynku wewnętrznego.

Nie później niż do dnia 7 stycznia 2003 r. Komisja przygotuje sprawozdanie o sposobie zastosowania tego ustępu przez Państwa Członkowskie. Sprawozdanie to zostanie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

3. O ile nie postanowiono inaczej, przyjmuje się, że każdy brak zgodności, który uwidocznił się w ciągu sześciu miesięcy od daty dostawy istniał w chwili dostawy, chyba, że takie założenie niezgodne jest z charakterem towarów lub charakterem braku zgodności.

Artykuł 6

Gwarancje

1. Gwarancja będzie prawnie wiążąca dla udzielającego na warunkach określonych w oświadczeniu gwarancyjnym i związaną z nim reklamą.

2. Gwarancja:

- stwierdza, że konsument ma prawa przyznane zgodne z mającym zastosowanie ustawodawstwem krajowym, któremu podlega sprzedaż towarów konsumpcyjnych i wyjaśnia, że gwarancja tych praw nie narusza,

- określa, w prostym i zrozumiałym języku zawartość gwarancji i podstawowe szczegółowe dane potrzebne dla złożenia skargi w oparciu o gwarancję, w szczególności okres ważności i zasięg terytorialny gwarancji, jak też nazwisko i adres

gwaranta.

3. Na żądanie konsumenta gwarancja zostaje udostępniona w formie pisemnej lub sporządzona na innym trwałym, dostępnym dla niego nośniku.

4. Na swoim własnym terytorium Państwo Członkowskie, w którym towary konsumpcyjne wprowadzane są do obrotu, może zgodnie z zasadami Traktatu ustanowić, iż gwarancja będzie sporządzona w jednym lub więcej języków, które wyznaczy spośród języków urzędowych Wspólnoty.

5. Gdyby gwarancja naruszała wymogi ust. 2, 3 i 4, jej ważność na tym nie ucierpi, a konsument może nadal polegać na gwarancji i domagać się jej honorowania.

Artykuł 7

Charakter wiążący

1. Wszelkie warunki umowne lub ustalenia zawarte ze sprzedawcą przed zgłoszeniem sprzedawcy braku zgodności, które bezpośrednio lub pośrednio uchylają lub ograniczają prawa wynikające z niniejszej dyrektywy nie będą, zgodnie z prawem krajowym, wiążące dla konsumenta.

Państwa Członkowskie mogą postanowić, że w przypadku towarów używanych, sprzedawca i konsument mogą uzgodnić warunki umowne lub ustalenia, które mają krótszy okres odpowiedzialności sprzedawcy niż ustanowiony art. 5 ust. 1. Taki okres nie może być krótszy niż jeden rok.

2. Państwa Członkowskie podejmą kroki niezbędne dla zapewnienia, iż konsument nie utraci ochrony przyznanej mu na mocy niniejszej dyrektywy, poprzez wybór prawa państwa trzeciego, jako prawa obowiązującego w stosunku do danej umowy, jeśli ta ostatnia pozostaje w ścisłym związku z terytorium Państw Członkowskich.

Artykuł 8

Prawo krajowe i minimalna ochrona

1. Prawa wynikające z niniejszej dyrektywy są wykonywane bez uszczerbku dla innych praw, na które konsumenci mogą powołać się na podstawie przepisów krajowych, regulujących odpowiedzialność umowną lub deliktową.

2. Państwa Członkowskie mogą, dla zapewnienia wyższego poziomu ochrony konsumentów, przyjąć bądź utrzymać w mocy surowsze przepisy, zgodne z Traktatem w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie podejmą właściwe środki w celu poinformowania konsumentów o prawie krajowym przejmującym niniejszą dyrektywę i będą zachęcać, w miarę potrzeb, organizacje zawodowe do informowania konsumentów o ich prawach.

Artykuł 10

W Załączniku do dyrektywy 98/27/WE wprowadza się następujące uzupełnienie:

„10. Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. L 171 z 7.7.1999, str.12).”.

Artykuł 11

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 2002 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie, zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia są określane przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w zakresie objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 12

Przegląd

Komisja, nie później niż dnia 7 lipca 2006 r. dokona przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy i złoży sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Sprawozdanie to zbada, między innymi, kwestię wprowadzenia bezpośredniej odpowiedzialności producenta i, o ile to będzie właściwe, również propozycje.

Artykuł 13

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 14

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 maja 1999 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego *W imieniu Rady*

J. M. GIL - ROBLES

Przewodniczący

H. EICHEL

Przewodniczący